

**Uit het verhaal van de marteldood van de heilige Paulus Miki en zijn gezellen
(†1597)***

Paulus Miki sprak:

'Nu voor mij dit uur is aangebroken,
zal er wel niemand zijn die gelooft
dat ik de waarheid voor mij wil houden.
Derhalve verklaar ik hier openlijk voor u
dat er geen enkele andere weg naar het heil voert
dan die van de christenen.
Omdat deze weg mij leert
te vergeven aan mijn vijanden
en aan allen die mij kwaad doen,
vergeef ik gaarne de koning
en allen die mijn dood medeschuldig zijn.
Ik bid dat zij zich door het doopsel
in de gemeenschap van de christenen willen laten opnemen.'

Na zijn ogen afgewend te hebben van de omstanders
keek hij naar zijn metgezellen
en begon hen bij deze laatste beproeving
te bemoedigen.

Op het gelaat van allen,
maar vooral op dat van Ludovicus,
een jongen van ongeveer twaalf jaar,
stond blijdschap te lezen.
Toen één van de christenen hem toeriep
dat hij binnen korte tijd in het paradijs zou zijn,
vestigde hij de ogen van alle toeschouwers op zich
door een beweging van zijn vingers
en de houding van zijn lichaam:
een houding die louter vreugde uitstraalde.

Antonius een jongen van dertien jaar,
riep de heilige Naam van Jezus en Maria aan
en zong met luide stem,
zijn ogen strak op de hemel gericht,
de psalm: 'Verheerlijkt, kinderen de Heer' (Ps. 113,1)
Deze psalm had hij bij het godsdienstonderricht geleerd.
Dat was een goede gewoonte.

* **Hist. Martyrii SS Paul Miki eiusque sociorum** c.14, 109-110 : Acta Sanctorum Febr.1, 769.
In Gtb Jr 2 dl 2 blz. 195- 196.